

„Albertine! mijn hemel, kom dan toch! Het rijtuig staat al lang voor, en wat moeten wij aanvangen als wij te laat komen? Wat zou Pa wel zeggen, als wij den trein misten?”

Het was haars moeders zenuwachtige gejaagdheid, die de reis naar Brussel noodzakelijk maakte, daar de dokter in het sombere najaarsweder verandering van lucht had voorgeschreven, en het jonge meisje nam, zonder een woord te spreken of Joost meer aan te zien, haar handschoenen van de tafel en volgde de oude dame, die, na, den jongen man vluchtig te hebben toegeknikt, haastig naar beneden snelde. Maar toch had zij in de haast nog heel goed opgemerkt, dat de jongelieden bij haar binnentreden zeer ontroerd waren en nauwelijks was het portier achter haar dicht geslagen of zij greep Albertine bij den arm en vroeg: „Hij heeft je toch niet ten huwelijk gevraagd, Joost?”

„Wel neen, mama! daartoe is hij veel te verstandig,” klonk het antwoord kortaf.

„O gelukkig,” zuchtte mama. „Dat moest er ook nog bij komen. Hij is een heel beste goede jongen, maar geen partij voor jou.”

Albertine beet zich op de lippen, doch antwoordde niet.

„Och, hemel! ik heb immers mijn beurs wel?” riep mevrouw uit. „Zoo pas had ik ze nog! O ja, hier is ze, goddank! Heb jij niets vergeten, Tine?”

Het jonge meisje schudde knorrig van neen. Mama Van Bergen verkeerde in den laatsten tijd voortdurend in een denkbeeldigen angst, en Albertine, die steeds met groot geduld deze buien van zenuwachtigheid verdroeg, leunde thans zwijgend achterover in het rijtuig, te ontstemd om te spreken.

Zoo was dan alles voor niet geweest! Tranen van ergernis welden in haar oogen, maar zij bedwong ze met geweld.

En Joost? Toen hij het rijtuig hoorde wegrollen ontwaakte hij als uit een bedwelming en stormde den gang over en het kantoor binnen om het nog juist om den hoek te zien verdwijnen. Wat was er toch met hem gebeurd? Hij gevoelde zich als een ander mensch en het kookte daar binnen in hem als een woeste zee. Hij deed zich zelf de heftigste verwijtingen; 't was waar — hij was een flauwerik geweest! Wat moest het haar niet gekost hebben zóó tot hem spreken! Bewees dat niet, dat zij hem liefhad en leed door zijn stilzwijgen? O, waarom had hij dat oogenblik laten voorbijgaan? Mocht zij lijden om zijnentwil? Neen, dat nooit! die twijfel, de gedachte aan haar liefde deed hem op eens alles heel anders inzien. Hij wilde naar haar toe, haar achterna, naar het station! Hij moest haar opheldering geven: zóó kon hun afscheid niet zijn!

Voort dus, naar beneden! zoo hard hij kon, om niet te laat te komen. Maar op den drempel bedacht hij zich, gedwongen door de macht der gewoonte, en zag het kantoor rond en toen viel zijn oog op de geopende laden der schrijftafel. Hij keerde terug, sloot alles zorgvuldig, stak de sleutels in zijn zak en verliet toen zoo snel hij kon het huis.

De trein stond tot vertrek gereed, toen hij op het perron kwam; hij zag moeder en dochter in een coupé zitten, omringd door een kleinen kring goede